

(det blir tyst, bakom Loranga har Gustav smitit iväg med Vackra Klara. Loranga lyssnar på tystnaden. Det var en förfärlig tystnad, det hördes inte ett ljud nånstans. Då ser Loranga och Masarin Gustav och Klara i fångelset)

Loranga (ropar) Men Gustav, vi hade ju kommit överens om att du inte skulle ta Klara.

Gustav (ropar) Jamen, jag sa ju till dej att jag kände på mej att jag skulle göra det i alla fall.

Loranga Fast det var jag som hittade henne först.

Masarin Vill du inte ha lite frukost?

Loranga Nä tack, jag har ätit så många år nu, så jag börjar bli mätt.  
Det är som i en öken. Inte en tigmorrning eller ett skrik så långt örat når.

Masarin Ja men vi kan väl hämta hem Klara igen!

Loranga Har du glömt hur hon grät och skrek efter Gustav. Det var ju så det knep i hjärtat, nej man kan inte vara hur omänsklig som helst.

Masarin Ja men tigrarna då? Vi kan väl försöka leta rätt på dom!

Loranga Och bli uppättna ögonblickligen, nää tack!

(och han blev sittande och lyssnade på den väldiga tystnaden. Så satt han en hel timme och stirrade, men till slut kände han sig så ensam, så han hämtade en penna och skrev ett brev till *De Ensammas klubb*.)